

Nr 34.

Av herr **Henriksson**, om utredning av frågan om rätt i vissa fall för befattningshavare, som åtnjutit ledighet för sjukdom, att erhålla anställning såsom extra tjänsteman.

Det statliga lönesystemet har utformats så att i allmänhet tre anställningsformer tillämpas, nämligen: ordinarie-, extra ordinarie- och aspirantanställning. Löneförmånerna i ordinarie och extra ordinarie anställning äro i regel lika, medan lönen för aspiranter ligger två lönegrader lägre. Efter viss tids anställning som aspirant erhålles extra ordinarie anställning och så småningom ordinarie anställning. Den tid under vilken aspirantanställning innehas är icke lika i alla verk; i de stora verken är en tid på 1 eller 1½ år emellertid regel. För att extra ordinarie anställning skall kunna erhållas fordras icke endast att aspiranttjänstgöringen fullgjorts utan också bl. a. att friskintyg kan företes.

I vissa fall, såsom t. ex. efter tbc-sjukdom, gäller för erhållande av friskintyg att en karenstid av tre år skall ha förflutit från det den anställde efter sjukledighet inträtt i tjänstgöring. Den anställde kan följaktligen icke erhålla extra ordinarie anställning förrän efter det denna tid förflutit. Härmed har tidigare följt dels att lönen under karenstiden blivit lägre än vad den eljest skulle vara, dels att löneklassuppflyttningarna för framtiden i varje intervall försenats motsvarande tid.

Från den 1 juli 1949 (SFS 322/1949) har en förbättring inträtt så till vida, att anställning som extra tjänsteman skall kunna tillämpas i de fall, då full arbetsprestation kan utföras men prognosen för sjukdomen är oviss. Anställning som extra tjänsteman medför i fall som här avses likhet med de extra ordinarie i fråga om de kontanta löneförmånerna, men ej i fråga om sociala förmåner och pension.

De 1949 genomförda förbättringarna gälla endast fall som inträffa efter kungörelsens ikraftträdande. Tidigare inträffade fall kvarstå oreglerade, vilket medför en orättvisa som så långt möjligt bör elimineras.

För att belysa de verkningar den före den 1 juli 1949 tillämpade ordningen för med sig må följande exempel nämnas:

	A	B	C
Anställd den	1/7 1945	1/7 1945	1/7 1948
Sjuk »		1/1 1946	1/1 1949
Återinträdde i tjänst den		1/10 1946	1/10 1949
Extra ordinarie resp. extra tjänsteman	1/7 1946	1/10 1949	1/4 1950

Det har förutsatts att aspiranttiden är ett år.

A är exempel på ett normalfall. Han erhåller alltså efter ett års placering i 7 löneklassen extra ordinarie anställning och lön i Ce 9: 9. B har varit sjuk i nio månader i tbc och får för den skulle stå kvar i 7 löneklassen tre år efter det han återinträdde i arbetet och började fullgöra full arbetsprestation. C har också varit sjuk i tbc i nio månader. På honom tillämpas emellertid 1949 års bestämmelser, varför han — sedan har fullgjort ett års aspiranttjänstgöring — erhåller lön i Cg 9: 9.

Det förtjänar understrykas, att B:s förlust icke inskränker sig till löneskillnaden mellan 7 och 9 löneklasserna under nyssnämnda tre år utan fortsätter att inverka försenande vid varje löneklassuppflyttning, i många fall även då löneklassuppflyttningen är beroende på befordran.

Det synes önskvärt att det berörda spørsmålet blir föremål för utredning och åtgärder.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa att den ovan berörda frågan utredes och att Kungl. Maj:t, därest särskilda hinder icke möta, därefter vidtager åtgärder för en rättelse av de nuvarande förhållandena.

Stockholm den 19 januari 1951.

Sture Henriksson.